

KAS „TIESON“ NEJDĖTA ARBA KAIP ŠVIESIAUSIAJĄ NIKOLAJŲ KIRILOVIČIŲ LIGOS PAGULDĖ...

Kada susergera brangus ir mylimas žmogus, visi giminės, artimieji ir pažįstami domisi, rūpinasi jo sveikata. Jei sergera žinomas krašto žmogus, jo sveikata domisi visas kraštas, o ypatingais atvejais net ir biuleteniai kasdien skelbiami. Žinoma, yra ir išimčių. Kada sergera diktatoriai, gauleiteriai, kolonijų gubernatoriai, šitai slepiama, kad nedžiūgautų pavergtieji ir engiamieji. Todėl, pavyzdžiui, mes šventai tikime, kad Suslovas niekada nesirgo, kaip niekada nesirgo ir brangusis patriarchas L.I.Brežnevas. Juk panašaus pobūdžio biuletenių niekada nėra buvę. Vadinas, nebuvo ir ligos. (O dėl lietuvių tautos meilės aniams, ypač gi Michailui Suslovui tie geradariai, reik manyt, niekada nėra suabejoję...)

Bet va brangusis Nikolajus Kirilovičius Dybenko ėmė ir susirgo... Tikrai susirgo! Tik visuotinio liūdesio nebuvo. Net apmaudu! O visa tai per aplaidumą — biuleteniais nepasirūpino. Tiesa, jei kam ši pavardė nežinoma, skubame pranešti, kad tai antrasis lietuviškųjų kapėsesininkų sekretorius vietoj į Rusiją sugražinto Valerijaus Inokentjevičiaus Charazovo. Prieš jį išrenkant, Dybenko ištisas 24 val. praleido jau Lietuvoje. Nepaprasto, matyt, esama žmogaus, jei per tokį laiką visi partijos plenumo dalyviai vienbalsiai suprato, jog tai ir yra ilgai ieškomas kandidatas. Jau vien pavardė rodo jo ypatingą meilę Lietuvai. Tiesa, pikti liežuviai tvirtina, kad jis buvo paskirtas Maskvos valdyti Lietuvą generalgubernatoriaus teisėmis. Bet mes skubame paneigti. Visų pirma, jis buvo išrinktas demokratiškai, t.y. maždaug taip, kaip renkami kolchozų pirmininkai. O kad jis Lietuvoje nėra ir gyvenęs, tai kiekgi yra kolchozų pirmininkų, kurie iki išrinkimo nėra net matę tų kolchozų. Tokie jau demokratijos principai. Ir reikia tik sveikinti tokią praktiką, nes tik ji įgalina postus užimti tiems asmenims, kurie teisingus Kremliaus interesus stato aukščiau neteisingų, sakykim tiesiai, - lietuviškų.

Taigi susidarė nepatogi situacija. Sergera Dybenko, o plačioji visuomenė net nežino. Iš to juk gali kilti įvairios išvadėlės: girdi, specialiai nutylima, kad kažkam džiaugsmo nesuteiktų. O kam galėtų kilti džiaugsmas? Gal tiems, nuo kurių slepiama? Šiuo atveju nuo lietuvių tautos, visais laikais mylėjusios internacionalistus rusų tautos pasiuntinius. Ta amžinoji meilė nekelia jokių abejonių.

Argi Lietuvoje yra pasakytas nors vienas blogas žodis apie Kosciuškos sukilimo smaugiką Suvorovą? Iškorė visus į nelaisvę paimtus lietuviškosios tautinės gvardijos sukilėlius, išžudė Varšuvos priemiestyje, Prahoje, apie 30 tūkst. sukilėlių ir taikių gyventojų, o jo vardu Vilniuje net gatvė pavadinta. O štai lietuviškosios gvardijos vadui Jokūbui Jasinskiui priešingai atsitiko. Žuvo tame mūšyje nuo Suvorovo smaugėjų, bet dabar (ačiū teisingam tarybiniam požiūriui) jo vardu vadinta viena gatvė Vilniuje „perkrikštyta“ į Cvirkos. Taigi triumfuoja teisingas tarybinis požiūris į Lietuvos istoriją. Tegyvuoja internacionalistas Suvorovas, šalin šlykščius Lietuvos ir kitokius nerusiškus patriotus, kad ir tą J. Jasinskį!

Arba, sakysim, A.S.Puškinas eilėmis šlovino 1831 metų sukilimo užgniaužimą, o jo sūnus pulkininkas Sergejus, pratęsdamas šaunias šeimos tradicijas, pats dalyvavo malšinant 1863 metų sukilimą. Ir ką gi? Sutinkamai su tokiais nuopelnais, prašau, Vilniuje ir paminklas Nikolajaus II iniciatyva Puškinui subudavotas (tiesa, lenkai nugriovė, bet tarybiniai internacionalistai netruko atstatyti). O štai dvare Markučiuose net memorialinis muziejus įrengtas, kad toks abiejų Puškinų internacionalizmas neišnyktų užmarštyje.

Tiesa, apie Muravjovo veiklą Lietuvoje sarmatlyviai tylima, bet juk pats ir kaltas. Net ir savo paties apskaičiavimais, smaugiant sukilimą, aukų skaičius nesiekė nė 9 tūkst. Sprendžiant iš rezultatu, nelabai plataus masto internacionalisto būta. Ir nesugebėjo įvykdyti didžiosios internacionalistinės užduoties – surusinti Lietuvą. Todėl jam ir paminklai nestatomi. Ir teisingai! Nevykėliai neverti paminklų, jie statomi tiems, kurie sėkmingai vykdė istorinę Rusijos misiją.

Va Suslovas pagarboje. Juk jam bevadovaujant daugiau kaip 200 tūkst. lietuvių suprato, kad Sibiras yra jų tėvynė ir savanoriškai buvo ten išvežti. O kur dar apie 50 tūkst. visiems laikams perauklėtų čia pat, Lietuvoje? Daug jų irgi savanoriškai guldavo prie šventorių ir turgaviečių, kaip liudininkai giliai humaniškos Stalino ir Suslovo misijos Lietuvoje. O kur dar Suslovo įtikinti savo tėvynes palikti Krymo totoriai ir daug Šiaurės Kaukazo tautų? Todėl ir pagarba Suslovui atitinkama, ir kapėsesininkų politbiuro konklavoje jis užima ne paskutinę vietą. O Lietuvą tai jau pastoviai šefuoja maloningu savo dėmesiu, nelyginant koks šventasis patronas, globėjas.

Ar tai neįrodo išties pasiaukojamos lietuvių tautos meilės amžinajam Rusijos ir jos konkrečių atstovų internacionalizmui? Be abejo, įrodo!

Todėl tylėjimas apie Nikolajaus Kirilovičiaus ligą verčia visus raudonuoti. (Išskiriant tuos, kurie raudoni; šie, žinoma, jau negali parausti...) Tai ir skubame biuletenio vietoje pranešti apie Dybenkos ligas ir gydymus. Pilietinis budrumas neleidžia nutylėti, nes tuo tylėjimu pasinaudos tie, kurie tvirtina, kad Dybenko esąs Maskvos generalgubernatorius okupuotoje Lietuvoje. Juk Lietuva nėra okupuota, o buvo išvaduota, 1939 metais Molotovui susitarus su Ribentropu, ir šiandien yra nepriklausoma, sakykim, kad ir nuo Liuksemburgo. Nepriklausoma ji buvo ir iki 1940 metų, bet nebuvo išvaduota. O tai ir leido Lietuvos valdžiai neorganizuoti savanoriškų vežimų į Sibirą. O ir į kalėjimus buvo kišama kažkaip be masto, tik už nusikaltimus. Ir apskritai lietuviai tuo metu buvo klaidingai tikinami, kad Lietuva esanti lietuvių tėvynė.

Taigi pargriovė šviesiausiąjį Kirilovičių ligą. Kraujagyslės ėmė sabotuoti. O tokiame poste kraujagyslės turi būti be priekaištų — labai jau daug kraujo jomis pratekės. Tam jo mylista ir paskirtas (atsiprašau — išrinktas) į tokį postą, kad kraujas nenustotų tekėjęs, užsikimšus kokioms nors venoms. Paguldė Kirilovičių vasario mėnesį į specligoninę Vilniuje. Specligoninė, kaip jau sako pats pavadinimas, yra ligoninė specproletarams, t.y. tokiems proletarams, kurie iš speckuklumo negali gulti į paprastas ligonines. Egzistuoja įvairių pakopų specligoninės, specparduotuvės, specvilos, specfondai ir daug specpaslaugų. Kam visa tai? Naivus klausimas! Savaiame suprantama, tam, kad geriau būtų rūpinamasi plačiosiomis liaudies masėmis. Jeigu aukštai pastatytieji partijos ir vyriausybės „člienai” (arba imkim net žemesnius — iki rajoninio masto galvų ir pusgalvių) imtų naudotis paprastų ligoninių, parduotuvių, poilsio namų paslaugomis, tai jie imtų prekių (ypač deficitinių) už kelis ar keliolika (priklausomai nuo posto)

statistinių piliečių. Analogiškai ir su ligoninėmis: specligoninėje toks „partčlienas“ užims vienam žmogui skirtą palatą, o paprastoje tektų pasinaudoti kelių ar keliolikos ligonių vieta. Taigi visi specproletarai, gydydamiesi specligoninėse, pirkdami specparduotuvėse ir per specpaskirstymą, palaisvina kelis kartus daugiau vietų ligoninėse, eilėse prie prekystalių. Reikia tik stebėtis ir džiaugtis partijos ir vyriausybės rūpinimusi darbo žmonėmis ir tuo apdairumu, su kuriuo ji taip pasiaukojančiai randa lėšų įvairioms specįstaigoms.

Specligoninėje Kirilovičius ėmė kepenimis negaluoti. O kadangi ir sirgdamas budrumo neprarado, tai nutarė, kad specligoninėje nepakankamai saugu gydytis, nes jei būtent joje kepenimis susargdino, tai, ko gero, dar ir kojomis į priekį palydės. Ir taip vasario 13 dieną (nepaisydamas prietarų) teikėsi Kirilovičius į Vilniaus klinikinę ligoninę atsigulti, suteikti prof. Marcinkevičiui garbę jį gydyti.

Čia Kirilovičius jautėsi kaip namie. Tuoj pat jam patuštino 3 palatą (ligoniai gali ir pasispausti), o 12-oje palatoje jaukiai įsikūrė Kirilovičiaus gyvenimo draugė. Nedelsiant jam prie lovos atvedė telefoną, kad ir sirgdamas (koks pasiaukojantis rūpestis!) kasdien galėtų susiskambinti su Lietuvos patronu Kremliuje Suslovu ir laikyti savo dybenkišką rankelę ant Lietuvos pulso. Dieną naktį paruošta operacinė tik ir laukė, kad štai ims ir pablogės antrojo sekretoriaus būklė. Net sunkiausi ligoniai privalo susiprasti ir aukotis. Jeigu beoperuojant ligonį, staiga ims ir pablogės Dybenkos būklė? Ir ligoniai aukojosi. Savanoriškai! Jų parodytas sąmoningumas, be abejo, prisidės prie tolimesnio socsantvarkos suklestėjimo Tarybų Lietuvoje. Kai Dybenkos aplankyti atskubėjo pats SSRS sveikatos apsaugos ministras Petrovskis su svita ir pasiūlė važiuoti į Maskvą, antrasis sekretorius kuo greičiausiai atsisakė. Ir teisingai! Kam perkrauti Rusiją, tegu „litovcai“ stengiasi. Be to, čia ir smagiau. Kremliuje basoną nusilengvinimui atneš sanitarė, o čia tokia laimė nusišypsojo vienam geriausių respublikos chirurgų M. Kas, kad Rusijos carams naktipuodžius nešiojo paprasti liokajai. Nikolajus Kirilovičius — ne eksploatatorius, jam paprastą žmogelį varinėti įsitikinimai neleidžia. Tegu nešioja diplomuotas chirurgas — vis palengvės liaudies dalia. Tiesa, buvo ir dar viena ideologinio pobūdžio priežastis: nuo lietuviško maisto Kirilovičiui į vidurius meškos liga įsimetė. Parvažiuok dabar Maskvon gydytis, tuoj koks konkurentas pakiš koją: „ėmė ir apsi... Sunkumų mat išsigando. Cha, cha!“ Dybenko sunkumų nebijo! Lietuvoje istorinę Rusijos misiją vykdys „za siebia i za togo parnia“.

Tuo metu, kai Kirilovičius sėkmingai pasinaudojo kvalifikuotai atneštu basonu, palatos duris pravėrė Petras Petrovičius Griškevičius.

— S oblegčenijem vas, Nikolaj Rylovič!

Tačiau ir nuolankus pasisveikinimas tokio džiugaus įvykio proga nepataisė ligonio nuotaikos. Ir kai netrukus Petras Petrovičius, bešluostydamas aprasojusią kaktą, apleido palatą, buvo galima tvirtai pasakyti, kas čia yra tikrasis šeimininkas. Kaip besistengtų „litovcas“, jis niekada nebus pakankamai patikimas vykdyti didingus asimiliacijos uždavinius.

Dabar skubame nudžiuginti lietuvius, kad Nikolajus Kirilovičius Dybenko, antrasis (ir tikrasis) lietuviškųjų kapėsesininkų sekretorius, Suslovo idėjų vykdytojas ir tęsėjas, sėkmingai pasigydė ne „spec.“ ligoninių sąskaita. Ir tai leis jam visas jėgas skirti ilgaamžės lietuvių svajonės

įgyvendinimui — visiškam susiliejimui su rusų tauta. Nuo šiol asimiliacijos reikalas bus sėkmingai spartinamas.

ŽIUGŽDOVAS

VYTIS: [LIETUVOS LAISVĖS LYGOS PERIODINIS LEIDINYS]

OKUPUOTOJI LIETUVA, 1979 M. BIRŽELIS, NR. 1.

Leidėjų pastaba. Šio paskvilio autorius — Vladas Šakalys.